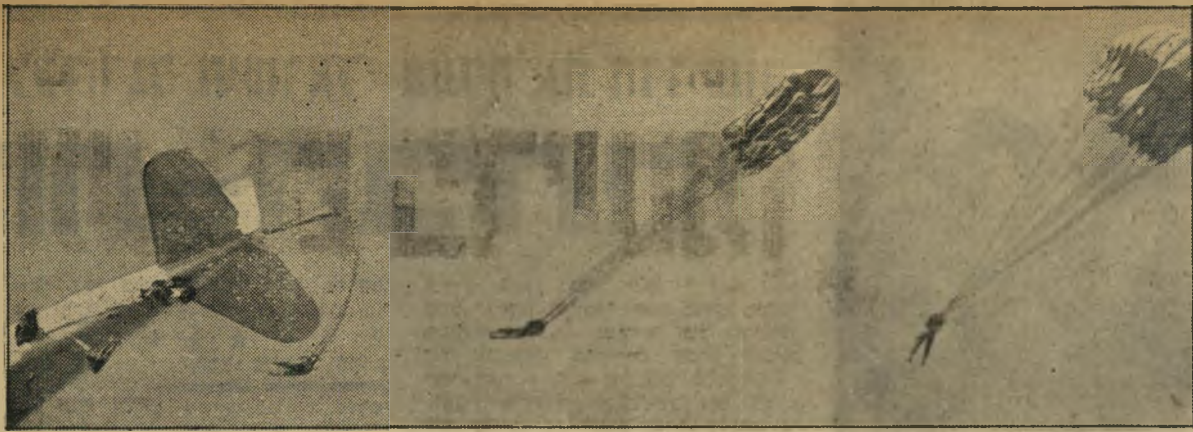

יום הצנחנים בשדות משען, שם התחוללו הקרבות המרים ביותר של חטיבת גבעתי במלחמת העצמאות, התכנסו השבוע למעלה מ-40 אלף צופים, אשר באו לחזות במפגן הפומבי הראשון של חיל הצנחנים. לנגד עיניהם

הרי הצנחנות. הצנחנים נשמעו מיד, בתוך הקהל עצמו. להקת הפועל הפליאה לעשות. הקהל זורם ליציאות ואינו מספיק אפילו לראות את מדי זה המגורש. החומה מוחתת כף, סגני-אלוף פים ואלופי-המשנה מהמרים למכוניות ה- צמודות, הקהל מחליף רשמים. הקריין, כולו מבסוט, מציין בקול של עזרא ונחמיה: "הגענו עד הלום — סיום המפגן."

עיריות "ערבים עליך, נחלת!"

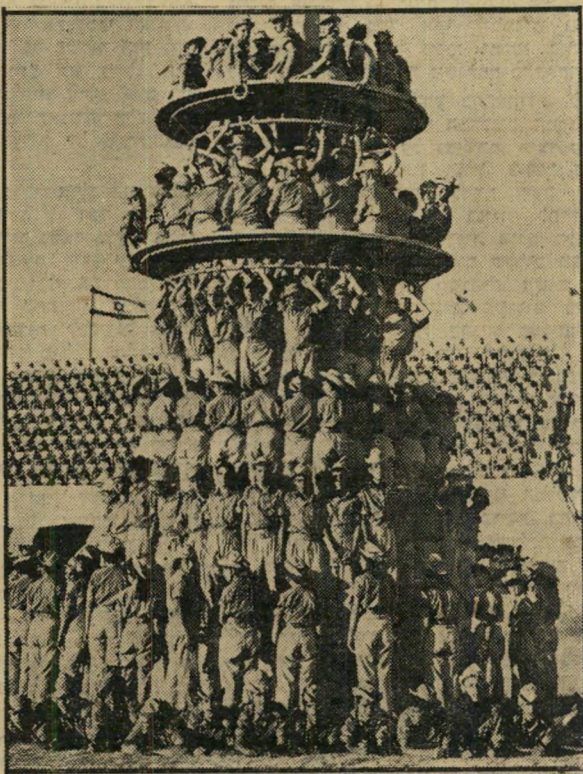
"הפטריאטיזם הוא המקלט האחרון של הנחלת", אמר פעם הד"ר ג'ונסון, אחד מגדולי אנשי-הרוח של בריטניה. אילו הסי תכל השבוע מקרוב בנעשה בנחלת-יהודה, היה מוצא לו אסמכתות לדעתו.

נחלת-יהודה (שבניה קוראים לה בקיצור "נחלת") היא אנדרוניס ישובי: בחלקה קריה עירונית לעובדי ראשון-לציון, בחלקה ספק-מושב ספק-מושבה של חקלאים, ה- מעברים חלקות קטנות. חוץ מזה דאגה מפא"י בעוד מועד לצרף אליה מעברה גדולה, אשר קולותיה הבטוחים מבטיחים למפלגה רוב בטוח במועצה המקומית.

האיש השולט ברוב זה הוא אלימלך צמיר (לשעבר צימרמן), איש מפא"י חתיק ומשופשף. צמיר יודע היטב מה טוב לו. על כן התנגד מאז לדרישה ההגיונית לספח את נחלת לראשון-לציון. יתכן שזה היה מועיל למקום, אך בודאי לא לשלטונו. **מיקש מתחת לכסא.** צמיר יכול היה ליהנות משלטונו הבטוח, לולא זימן לו הגורל האכזרי יריב בשם יצחק בן-דוד. איש זה, הקרוב לציונים-הכלליים, הוא ראש הועדה החקלאית — גוף הממונה על-ידי

קודת-השיא ביצירת מגדל ענק של גופות צעירים (ימין), שהתנועע ולבש צורות שונות. במרכז המיפגן עמדו בני-נוער, כדוגמת שתי הנערות משמאל, שחברות בגדנע היא פעילות המורכבת היחידה.

במרכז המיפגן הגדול, שנערך באיצטדיון רמת-גן, עמדו תרגילי התעמלות המונית. הם בוצעו בימים אשר לא היה להם תקדים במדינה, חגינו לני

6%

חסכוניות

כתח חלבין חסכון פרס

בנק דיסקונט לישראל בע"מ